

Over de schreef

Bewoners maken bezwaar.

Zomaar, een bericht in de krant: "*Irritatie over komst golfbaan*".

Bij steeds meer mensen lijkt de maat vol. Naarmate plannenmakers indringender beslag leggen op ons open landschap en onze natuur, voelen steeds meer burgers weerstand. Tegen de gevolgen van de alles overheersende economische groei.

De krant meldt vandaag in enkele alinea's heftige emoties. Omwonenden van de toekomstige golfbaan aan de Heerlesebaan zijn geïrriteerd. Niet omdat ze per definitie tegen de komst van een golfbaan zijn, maar vanwege *de manier* waarop die plannen worden ontwikkeld.

"Ze moeten de belangen van de huidige bewoners niet onderschoffelen", stelt men terecht.

Ook bestaande traditionele bedrijven mogen niet gehinderd worden in hun bedrijfsvoering.

Wat wel dreigt te gebeuren. Een melkveehouder vertelt. "Wij pachten al 25 jaar acht hectare grond. Die grond staat nu *ingetekend* als golfbaan. Ook hebben we nog een hectare grond in eigendom die de *projectontwikkelaar* nodig heeft voor de golfbaan. Wij kunnen zonder die grond ons bedrijf niet runnen. We zijn dus niet van plan die grond zomaar af te staan".

Blijkens het artikel wordt er slecht gecommuniceerd door de gemeente. Met een *snelle procedure* moet de bouwvergunning voor het clubhuis en drie schuilhutten *binnen een paar maanden* rond zijn.

De verontruste bewoners gaan hun ongenoegens kenbaar maken tijdens een komende commissievergadering. Maar wordt daar wel geluisterd naar de argumenten van deze burgers? Of neemt men hun mening voor kennisgeving aan? Inspraakprocedures zijn een vanzelfsprekende democratische verworvenheid. De praktijk leert echter dat de mensen die van dat recht gebruik maken, vrijwel altijd het gevoel hebben dat ze niet gehoord worden. Of anders gezegd, dat ze niet serieus genomen worden.

Omdat hun individuele belangen niet op lijken te wegen tegen de grootse plannen van projectontwikkelaars, waarop politici overduidelijk wel gretig reageren.

Steeds vaker hoor je burgers klagen. Over de onomkeerbare veranderingen in hun leefomgeving, waar politici wel volop aan meewerken met snelle procedures, 'noodzakelijke' artikel 19 procedures en zelfs met wijzigingen van een bestemmingsplan.

De burgers betalen daarvoor letterlijk en figuurlijk het gelag.

Heb ik last van tunnelvisie of van *wishfull thinking*? Aan jezelf ken je duizend anderen.

Zuidwest-Brabant leek lange tijd gevrijwaard te blijven van Randstedelijke uitwassen.

Nu onze horizon niet langer oneindig is, langs onze snelwegen overal bedrijfsterreinen ontstaan, onze dorpen verworden tot verstedelijkte agglomeraties en de samenleving steeds dichterbij ons privéleven komt, lijkt de maat vol. Ook bij veel individuele burgers, die tot voor kort zwegen. Omdat ze de zegeningen van onze welvaart nog beleefden zonder overlast.

Nu die overlast steeds dichterbij de burger komt, komt steeds vaker een weerwoord.

Vol is vol. Genoeg is genoeg. Onze individuele belangen vormen te samen een groot maatschappelijk belang. Dat onze politici niet langer mogen negeren.

Eric Conscience.